

Pakutuvėnai. Ne vien su paukščiais ir saule

Aušra VARPUČINSKAITĖ

Plungės rajone yra vieta, kurią būtų galima pavadinti Dievo užmirštu kampeliu. Kadaise čia būta kaimo, o šiandien - tik bažnyčia ir čia gyvenusių žmones menantys kapinių kryžiai. Dar visai neseniai Pakutuvėnuose karaliavo vien varnos, o žmonės užklydavo tik netyčia arba aplankyti kažkada palaidotų artimųjų. Kretingos broliai pranciškonai čia vėl "užkūrė" gyvenimą: kvepia nupjautas šienas, mekena ožkos, bažnyčios varpas kviečia mels-tis...

Jolanta: "Viskas prasidėjo nuo tėvo Gedimino"

"Daug žmonių kreipdavosi į jį norėdami kur nors ramiai pagyventi, atarsti ramybę, ryšį su Dievu, su pačiu savimi. Ir tėvas Gediminas atrado Pakutuvėnus. Broliai pastatė molinuką, įrengė vietą rekolekcijoms. Pradėjo lankytis žmonės. Vienas kitas pasiliko

Broliai pranciškonai vėl "užkūrė" gyvenimą

gyventi nuolat. Savaime ėmė kurtis bendruomenė. Pirmą žiemą čia gyveno keturi vaikinai. Vienas iš Kauno, keturiolika metų buvęs narkomanas čia rado ramybės uostą. Antras - iš Klaipėdos, taip pat daug metų buvęs narkomanas. Trečias - klaipėdietis, o ketvir-

tas - iš Radviliškio. Dabar du iš jų pranciškonai. Paskui atsiradau aš. Kažkaip Dievas atvedė ir paliko. Kiekvienais metais būna po vieną naują žmogų, nes kas nors išvažiuoja. Jautėm, kad čia kažkas turi būti, kad primtų atvykstančius. Mes ne psichologai, ne dvasininkai. Esame tam, kad palaikytume malda, gyvybę, paprasčiausiai duotume žmogui arbatos, vietą, kur galėtų pernaktuoti, o svarbiausia - išklaustume.

Pas mus nėra nieko

Visus priimame trims dienoms. Per tuos ketverius gyvenimo Pakutuvėnuose metus susiformavo taisyklės, kurių privalo laikytis ir nuolat čia gyvenantys, ir trumpam atvažiuojantys. Jei jas pažeidei - kelias namo. Atvykęs žmogus stebi, kaip mes gyvenam, meldžiamės, bendraujam ir per tą stebėjimą arba atranda Dievą, arba nuo jo nutolsta. Mes gyvename savo gyvenimą, ir jeigu žmonės atvažiuoja čia ieškoti kažkokio šokinėjimo aplink juos, to neranda. Ateini - tave sutinka, viską parodo, išklauso, pabendrauja. Po to esi paliktas Dievui. Pirmąsias tris dienas žmonės "kaukia". Ir visi sako: "Aš sutikau patį save". Tai visada būna baisiausia. Po trijų dienų dažniausiai įvyksta lūžis. Jei pamatomi, kad piktinaudžiauja, parodom kelią atgal. Dažnai žmonės prisikuria labai gražių iliuzijų, o pas mus - tik laukinė gamta ir laukinės sąlygos.

(Nukelta į 8 p.)

Jolantos KLIETKUTĖS nuotrauka

